

I

Гелена

Дім там, де серце.

Цей вислів завжди здавався мені безглуздим. Пусті слова, які друкують на солодких валентинках або набивають як тату — просто тому, що вони гарно звучать, хоча насправді нічого не означають. Але після того як мене змусили поїхати, я по-справжньому усвідомила, що в цій фразі є чимало правди. І тепер, два з половиною роки по тому, коли я визираю з вікна таксі на панораму Нью-Йорка, ці слова ніби відгукуються в мені. Не настільки, щоб негайно мчати в найближчий тату-салон, але достатньо, щоб відчутти клубок у горлі.

— Уперше тут? — запитав таксист і тим самим вирвав мене з думок.

— Ні, — відповіла, — я народилась і виросла в Нью-Йорку. Але певний час мешкала не тут.

Половину мого життя — принаймні так я це відчувала. За цей час зрозуміла, що таке дім. Або як це — коли ти мушиш його покинути. Поки перебуваєш у правильному місці, не відчуваєш цього дивного тяжіння в животі, яке

неначе каже: «*Ти не зможеш бути тут щасливою. Ти не звідси. Це не твоє місце*».

Він перехопив мій погляд у дзеркалі заднього огляду.

— Ну як? Раді знову бути тут?

— Так. Цілком.

Усе в мені прагнуло цього дня, коли я нарешті зможу повернутися до Нью-Йорка. Але водночас було лячно. Хоч як я обожнювала це місто, та знала його лише з нею. З Валері.

Як буде тут без неї?

Це запитання зависло в голові, поки ми їхали мостом Роберта Ф. Кеннеді до Мангеттена. Я зачаровано дивилась у вікно, наче туристка, якою вважав мене таксист. Фіксувала поглядом кожну будівлю, повз яку ми їхали в цих кам'яних джунглях, людей у їхньому вбранні — від розкішного до обшарпаного, — ятки з хотдогами, продавців газет. І з кожним метром я відчувала, як у мені щось розривається та загоюється водночас. Це була страшенно глибока рана, яка ніколи повністю не заживе. Бо частини мого серця бракувало й бракуватиме завжди. Але принаймні решта була там, де їй і належало бути.

Два перехрестя й три світлофори — і ми повернули на Парк-авеню. О цій порі, у неділю вранці, заторів було значно менше, ніж зазвичай, тож таксистові знадобилося лише кілька хвилин, щоб знайти місце для паркування неподалік від потрібної адреси. Я розплатилася кредиткою, а коли водій дістав багаж, подякувала йому.

— З поверненням у Нью-Йорк, — він кивнув мені, сів у машину — і за мить таксі вже злилося з безперервним потоком жовтих машин.

Я глянула на годинник — була майже десята. Ідеально, саме так, як і планувала. Я ще раз вдихнула холодне лютневе повітря, узялася за ручку валізи та попрямувала до знайомого входу з темним піддашком, над яким виднівся напис «740 Парк-авеню». Юнак у сірому піджаку та чорній краватці відчинив двері, щойно я наблизилася. У фое мене зустріло приємне тепло.

— Доброго ранку, міс, — з ввічливою, але дещо відчуженою усмішкою привітав мене порт'є, що стояв за стійкою.

— Доброго ранку, — відповіла я, бо бачила його вперше, а отже, гадки не мала, як його звати. Раніше я знала кожного, хто працював у цій будівлі. Але для такого міста два з половиною роки — задовгий термін.

— Ви до кого? — він узяв слухавку.

Я щосили намагалася не виказати, наскільки мене здивувало це запитання. Порт'є вочевидь був новеньким, а я прибула на день раніше, тож не варто було очікувати, що він про все знає. До того ж я, певно, не мала того вигляду, у якому мене очікували побачити.

— До Вестонів, — приязно мовила я.

— До Вестонів? У вас призначено? — він поклав слухавку, цього разу з явним скепсисом. Його погляд ковзнув по моїй потертій шкірянці та джинсах, наче він запитував себе, чи не приховала я десь зброї, якою, бува, ще погрожуватиму поважній родині Вестонів. А може, навіть викраду чи вб'ю. Я б із задоволенням переповіла йому свої думки, але такого гумору в цьому будинку точно не оцінили б. За стійкою була тривожна кнопка виклику поліції, як у банках. А я аж ніяк не хотіла починати нове життя в Нью-Йорку з арешту.

— Я — Гелена Вестон, — залишилася вірною правді. —
Дочка.

— Дочка? — він досі був скептичним.

— Саме так, — зітхнувши, я заборпалась у сумці, витягла гаманець, щоб дістати водійські права штату Нью-Йорк, де красувалося моє фото трирічної давності. Побачивши його, я скривилася. Цей чубчик справді був не найкращою ідеєю.

Я поклала права на стійку та вказала на своє ім'я.

— То мені досі потрібен дозвіл?

Вираз обличчя порт'є миттєво змінився.

— О, пробачте, міс Вестон, я не знав... Мені сказали, що ви прибудете лише завтра.

«І будете в іншому вбранні», — здавалося, хотів додати його зляканий погляд. Зрештою, у Нью-Йорку мене знали лише в дизайнерському одязі та із зачіскою за п'ятсот доларів, а не з простим хвостиком, як зараз.

— Усе гаразд. То можна мені нагору?

— Звичайно, — квапливо сказав він, — повідомити про вас?

— Ні, — я похитала головою, — це має бути сюрприз.

На якусь мить здалося, ніби порт'є таки переймається, що я можу бути професійною вбивцею, а він уже завтра опиниться на перших шпальтах бульварної преси. Але потім указав на мою валізу:

— Мені взяти ваш багаж?

— Нема потреби, я сама його підніму.

Він кивнув:

— Гарного дня, міс Вестон. З поверненням.

— Дякую. А як вас, власне, звати?

— Лайонел, міс.

— Тоді дякую, Лайонеле.

Я всміхнулася, узяла валізу й покотила її до одного з двох ліфтів. Коли зайшла до кабіни з облицьованими червоним деревом стінками й мармуровою підлогою, де досі пахло політурою, парфумами та легким шлейфом сигар, як у минулому, мене накрила ціла хвиля спогадів.

Як я першого шкільного дня, тримаючись за руку батька, їхала вниз, горда до нестями. Як у шістнадцять цілувалася тут із Паркером Гаррісоном, аж поки нас не заскочили Грегорі з п'ятого поверху. Як ми з Валері перевдягалися в ліфті, а тоді потайки йшли на вечірку в Брукліні замість якогось званого обіду у вищому товаристві. І як вона мені в цих тісних чотирьох стінах розповіла, що зустріла кохання всього свого життя.

Сум хотів був накрити мене й затягнути в безодню, але я глибоко вдихнула й видихнула, пручаючись щосили. Радість. Ось що я хотіла зараз відчувати. Радість від того, що за мить здивую свою родину за її традиційним бранчем. Ні, за *нашим* бранчем. Бо тепер я знову належу до цього сімейства. Відсьогодні знову зможу щонеділі сидіти за столом у їдальні, насолоджуватися першокласною кавою та сперечатися зі своїм братом Лінкольном за останній круасан з французької пекарні на Медісон-авеню. У мене аж слинка потекла, щойно я про це подумала.

Ліфт зупинився на потрібному поверсі, я вийшла, ступила крок до єдиних тут дверей і подзвонила. Наш дворецький Вінсент уважав надзвичайно важливим ніколи не змушувати гостей і відвідувачів чекати перед дверима понад десять секунд. Тому я подумки повільно почала

рахувати, наче це був зворотний відлік до мого нового старого життя.

«Десять, дев'ять, вісім, сім, шість, п'ять, чотири, три, два, один».

Але нічого не сталося. Ані за мить, ані трохи згодом. Може, я недостатньо сильно натиснула на кнопку? Чи тато з Лінкольном знову так затято дискутували про політику, що Вінсент узагалі не почув дзвінка? Я спробувала ще раз, але марно.

Насупившись, я дістала ключ із сумки, що висіла на плечі, і встромила в замок. Але навіть коли ввійшла до просторого коридору нашої двоповерхової квартири, усе одно нічого не почувала. Жодного звуку — ані голосів, ані брязкоту столового приладдя об тарілки. Панувала цілковита тиша.

— Агов? — гукнула я нагору, у бік кручених сходів. Стало трохи ніяково. — Ви тут?!

Нарешті поверхом вище щось заворушилося — і за мить стало чути тихе цокання підборів. Хтось спускався.

— Гелено? — мама здивовано глянула на мене згори вниз, — що в біса ти тут робиш? Ми ж чекали тебе тільки завтра!

Її британський акцент був такий знайомий. Не дивно, адже останні кілька років я іншого й не чула.

— Привіт, мамо, — усміхнулась я. — Сюрприз! Вирішила приїхати трохи раніше, щоб не прогавити бранчу.

Бранчу, якого, очевидно, і не було, адже через відчинені подвійні двері їдальні я бачила порожній стіл. Ні круасанів, ні щойно приготованої яєчні, ні кави з молоком. Та й вигляд моєї матері — темно-синя сукня-футляр, акурат-

но зібране волосся, класичні підбори — зовсім не пасував до нашого недільного ритуалу, коли ми всі як один сиділи за столом у піжамах, лосинах або халатах.

Настрій став просто паскудним. Здавалося, гірше й бути не могло.

— Як ти сюди дісталася? — вона строго глянула на мене.

— Приїхала на таксі, — відповіла я чесно — і тієї ж миті зрозуміла, що припустилася помилки.

— На таксі? — голос матері став ще різкішим. Це вже майже скидалося на істерику. — Ти що, з глузду з'їхала? Що подумують люди, якщо ти серед білого дня вийдеш із таксі просто перед нашим будинком?

Я глибоко вдихнула.

— Мамо, у цьому місті всі їздять на таксі.

— Але ти — не всі, Гелено. Ми не можемо собі дозволити, щоб хтось подумав, ніби ти не знаєш, як слід поводитися.

— Мене ніхто не бачив, — мало не пошепки пробурмотіла я. Лець не вирвалося: «Мені абсолютно начхати, що думають люди. Валері, зрештою, також не переймалася б». Але було б нерозумно бити горщики з мамою першого ж дня. Своїм перебуванням тут я мала завдячувати саме їй. І треба було постаратися, щоб вона не пошкодувала про своє рішення. — Я не подумала. Пробач. У Кембриджі я завжди просто користувалася таксі.

— Нью-Йорк — не Кембридж, сонечко. Це ти мала б уже знати, — вона видихнула й за п'ять секунд знову стала Блейк Вестон — непорушною співправителькою імперії, яку вибудували предки мого батька. Дехто спершу вважав, що моя мама — типова дружина успішного чоловіка,